КАЦАНЕТО

ciela

© Йордан Колев, *автор*

© Здравко Деков, *фотограф*

© Живко Петров, *дизайнер на корицата*

© Сиела Норма АД

София • 2019

ISBN: 978-954-28-2964-5

ЙОРДАН КОЛЕВ

КАЦАНЕТО

ciela

СЪДЪРЖАНИЕ

Пролог 11

Първа глава..... 17

Втора глава 26

Трета глава..... 39

Четвърта глава 46

Пета глава..... 65

Шеста глава 73

Седма глава..... 86

Осма глава 102

Девета глава 112

Десета глава.....123

Единадесета глава 139

Дванадесета глава 160

Тринадесета глава.....173

Четиринадесета глава.....191

Петнадесета глава 208

Шестнадесета глава.....221

Седемнадесета глава 230

Осемнадесета глава.....243

Епилог.....259

С признателност 271

Всякаква прилика с истински събития
и хора е случайна!
Образите на героите са събирателни.

Посвещавам този роман на татко,
който вече е в звездната ескадрила
и не успя да го дочака...

ПРОЛОГ

201… година

Индустриална зона Осан до летище „Тарб-Лурд“ в Южна Франция

Юсуф Хамзи огледа внимателно полупразното хале и реши, че може да отскочи навън за една бърза цигара.

Той обслужваше най-новата преса на „Дайно и синове“. Получи сертификата за квалификация лично от Дайно-младши едва месец по-рано. Шефът благодари за усърдието и му стисна ръката пред всички колеги от смяната.

Юсуф се зарадва като малко дете на лъскавата придобивка. Работата с нея беше чиста, можеше направо да смени синята престилка с бяла. Набързо забрави досадните наушници за големия цех. Задачата му се състоеше в зареждане на машината с указания материал (гранули, които изписваше от склада); сканиране на баркода за поръчката; контрол на производството и накрая – транспортиране на номерираните ванички с уплътнения за разпределяне, маркиране и опаковане. От началото на експлоатацията пресата действаше почти безотказно – в два от трите случая на спиране той сам се справи, като презареди програмата за производство. Само веднъж се наложи да вика на помощ сменния инженер.

Юсуф се роди и израсна в Хай-Сумер – един от югоизточните квартали на Мосул, в Ирак. Наследи от баща си малка гумаджийница, която с много усилия успя да превърне в успешен бизнес, въпреки санкциите след първата американска интервенция в Ирак. Когато Садам падна от власт, Юсуф бързо хвана откъде духа вятърът и успя да вземе добър контракт за обслужване на автомобилите и камионите от съседната база на янките. Помогна му далечен братовчед срещу подобаващо възнаграждение.

Всичко вървеше горе-долу добре до една вечер, когато по време на комендантския час на вратата му се почука. Юсуф нямаше от какво да се страхува и затова стана, обу чехлите, наметна джалабията и отвори на неканените гости.

Беше същият братовчед, осигурил му контракта с американците. Юсуф погледна към двамата пазванти до колата, които внимателно оглеждаха тъмната улица с готови за стрелба оръжия. Нещо не беше наред.

— Кофти работа, Юсуф. Няма да ти губя времето и не ме кани.

— Аллах да е с теб, Анис. Какви лоши новини носиш посред нощ?

— Федайините[1], Юсуф. Взели са те на мушка. Спасявай се по най-бързия начин. Повече нищо не мога да…

Това бяха последните думи на братовчеда. В следващия миг мозъкът на Юсуф регистрира как от горната част на черепа на Анис не остана нищо. Пръски кръв и някаква гнусна пихтия го плиснаха в лицето. Безжизненият труп се стовари с пълната си тежест върху него. Едва после до слуха на Юсуф достигна трясъкът от автоматичния откос… И още един, и още един. Мъртвият вече Анис му спаси живота. От нивото на пода Юсуф видя под светлината на мъждивата улична лампа как единият от телохранителите се гърчи зад колата, паднал настрани. Бронираната жилетка не го спаси. Простреляха го в гърлото. От дупката бликаше и се пенеше струя гъста алена кръв. В сивата улична прах бързо се образува тъмна локва. Другият беше залегнал зад варела за боклук и отговаряше на стрелбата с къси редове. Нов откос проши стената само на сантиметри от главата на Юсуф. Той опита да отвори уста, да извика нещо… Безумният страх беше сковал напълно гласните му струни ведно с ръцете и краката. Замириса на изпражнения, изронена мазилка, барут. И на друго – абсолютно непознато; тежко, лепкаво и сладникаво. Замириса на смърт. Някой проточи в далечината: „Аллах акбар“…

---

[1] Федайин, Fedayeen (англ.) – бивши военни и поддръжници на Садам, борещи се срещу американската окупация на Ирак.

Всички бележки под линия са на автора.

Месец по-късно Юсуф, олекнал с десет хиляди долара, жена му и трите деца стигнаха лагера до Диарбекир[2]. Семейството му остана там, докато Юсуф прекоси Европа и след много неволи спря в Осан. Изпращаше им всяко спестено евро. Не оставаха кой знае колко, но делото за бежанския им статут в градския съд на По отиваше към очакван край. Главата на семейството се надяваше до няколко месеца да прибере любимите при себе си във Франция.

Погледна още веднъж дисплея на пресата. Работните параметри бяха „на зелено“. Броячът показваше, че до края на поръчката има още деветдесет и седем детайла. Максимум 45 минути. С това иракчанинът приключваше за деня, и то четвърт час преди края на смяната, но не беше пушил от сутринта. Бездействието около новата машина позволяваше на никотиновия глад сериозно да го тормози. Юсуф захапа цигара, без да я пали, с надежда, че ще му мине. Не помогна.

В момента, когато Юсуф припалваше на мястото за пушене до входа на малкия цех, програмата за управление на пресата подаде сигнал за вдигане на температурата със сто градуса. Никой не бе виновен за тази грешка. Просто една къса върволица от нули и единици завършваше с неправилна последователност. Незначителен пропуск на инженерите, написали и проверявали многократно програмата. Докато Юсуф се върне, пресата изкара седем уплътнения. Той мигновено забеляза проблема, изключи автоматиката и намали ръчно температурата. Пресата продължи да работи нормално.

– Merde – незнайно защо на френски изпсува Юсуф.

В този случай трябваше да бракува цялата вана – близо петдесет бройки. Да уведоми сменния инженер за брака. Да получи ново нареждане за материал – първоначалното количество мо-

[2] Диарбекир – голям град в Източна Турция, близо до границата със Сирия и Ирак.

жеше да не стигне за няколко детайла и тогава, тъй или иначе, щеше да ходи до склада. И да пусне допълнителни петдесет уплътнения. Всичко това щеше да го забави с около час, а Юсуф си бе направил сметка да хване намаза[3] на залез в малката джамия на Осан, преди да си тръгне за дома. Разбира се, щяха да му платят извънредния труд след края на смяната, но Рамаданът почваше съвсем скоро и Юсуф много държеше да се помоли на Аллах за здравето на семейството си. Нямаше ни дом, ни родина – за него те бяха всичко на света.

Той извади последните десетина парчета от ваната и докато машината продължаваше производството, внимателно ги огледа. На външен вид нямаха никаква разлика нито помежду си, нито с мострата, която работникът взе от една от другите вани. В крайна сметка реши да си замълчи. Независимо че по време на молитвата и после – по време на скромната вечеря, та чак докато не си легна, едно малко съмнение или може би угризение не преставаше да го гложди.

Преди да заспи, Юсуф по навик потърси в паметта си лицето на любимата жена, гъстите ѝ черни като катран коси, леко извитите надолу огромни очи, пълните гърди. Опита да усети дъха на бадемово масло от свежата ѝ кожа. Протегна неволно ръка… Как му липсваше! И отправи поредната молитва към Аллах. С това окончателно забрави за инцидента с пресата отпреди няколко часа.

Фатална грешка.

Първо – защото Юсуф не съобрази, че проверката на външния вид и механичните свойства на уплътнението не може да открие промените в структурата на детайла, настъпили след обработка със сто градуса по-висока температура. Колкото и опитно да беше окото му на гумаджия и оператор на най-модерната преса на „Дайно и синове“.

Второ – защото Юсуф не знаеше, че уплътненията ще бъдат вложени в хидравлични цилиндри за авиационната промишленост…

---

[3] Намаз – петкратна дневна молитва при мюсюлманите.

На другия ден роботът, който нанасяше серийните номера на уплътненията и ги пакетираше, отдели по две от всяка вана. Те щяха да се тестват в лабораторията на „Дайно и синове“ според изискванията на клиента. Резултатите заедно със самите проби щяха да бъдат съхранявани в склада на лабораторията до края на гаранционния срок. Роботът направи избора на съвсем случаен принцип и нито един от седемте дефектни детайла не попадна сред отделените. Така партидата премина първия контрол за качество.

В следващите месеци механизми с уплътнения от поръчката на Юсуф в „Дайно и синове“ бяха проверявани четири пъти. Най-близко до хващането на дефекта се оказаха от фирма доставчик на хидравлични цилиндри за елероните[4] на няколко модела леки транспортни самолети. Но човекът, отговарящ за теста, кихна, докато се пресягаше към дефектното уплътнение, и вместо него, ръката му се отклони и попадна върху съседното, нормално.

[4] Елерони – плоскости за управление в задния край на крилата на самолет.

Първа глава

3,30

Ани се събуди ужасена и потна. Алармата не беше сработила и тя вече закъсняваше. Скочи като пружина, преодолявайки лекото замайване от рязкото ставане, светна лампата и чак тогава се сети, че телефонът ѝ беше някъде до възглавницата. Върна се обратно до леглото и трескаво заобръща завивката. Екранът светна с часà. Кошмар! Пак бе сънувала кошмар! Миналия месец закъсня за работа – беше толкова уморена, че в просъницата, преди да заспи, нагласи неправилно алармата. Събуди я дежурната да пита дали ще ходи на работа. Ани живееше в „Дружба“, на десет минути от Терминал 1 и успя да се качи на самолета преди пътниците. Без грим, с криво-ляво прибрана коса (макар и според служебните предписания) и под укорителния поглед на старшата, който едва не я изпепели.

Оттогава непрекъснато сънуваше преживяното под формата на кошмар. Скоро ѝ предстоеше атестация за старша стюардеса и не можеше да си позволи да сгреши втори път. До ставането имаше цял час, но Ани не посмя да легне. Отправи се към банята за дълъг душ.

3,45

Валя не спа почти цялата нощ.

Дъщеря ѝ вдигна температура още преди вечеря, но макар само на четири, детето геройски опита да се държи „като големите момичета“ – да не хленчи и да не се оплаква. Притеснената майка подходи към състоянието на Сийчето с обичайните лекарства, които винаги има подръка всеки родител, и рано я приготви за сън. Прочете любимата приказка от Братя Грим – „Храбрият шивач“, загаси лампата и притвори вратата на детската стая.

Стегна куфара за полет и точно реши да провери как е дъщеря ѝ, когато чу проплакване. Втурна се мигом към креватчето, но закъсня. Сийчето беше повърнала. Валя се наведе и я гушна. Детето гореше. Валя не се уплаши. Не ѝ се случваше за пръв път, пък и майка ѝ – педиатър – сериозно я беше подковала за всякакви случаи от подобно естество.

Валя изми и преоблече малката и след нова доза лекарства я сложи да спи в леглото при себе си. Сийчето редуваше плач с къси унасяния и не остави Валя да се наспи като хората. Събра ѝ се час – час и нещо спане на пресекулки.

Огледалото с подсвет и увеличение, което Валя ползваше за гримиране в банята, беше безмилостно. Колкото и уверено и професионално да нанасяше скъпия диорски грим, ужасните сенки под очите издайнически тъмнееха. Погледна часовника. 4,15. Трябваше да звънне на съседката, преди да тръгне на работа, но вече съвсем не беше убедена, че това е добра идея. Имаше още четири минути да реши какво да прави. Или трябваше да се обади в планирането, че си взема болничен заради детето, или да го закара при Мариана. И двете опции не ѝ харесваха. Сийчето доста боледуваше последните месеци, а болничните не помагаха на изтънелия бюджет, откакто отново заживя сама. Отиваше за две нощувки в Лондон и не искаше да си разбутва графика. Беше петък и колежката или колегата, които щяха да извикат вместо нея, имаше да я „благославят“ целия уикенд. От друга страна, майка ѝ беше много труден човек – горда и властна, завършен професионалист – тя не търпеше чуждо мнение, особено това на дъщеря си. Онзи ден пак се сдърпаха за глупости и вчера цял ден не се чуха… А Мариана умираше да слуша чуруликането на Сийчето по телефона.

Валя избра по-малкото зло. Извади мобилния от чантата и набра майка си. Тя вдигна още на втория сигнал. Гласът отсре-

ща беше приветлив, но лишен от друга емоция – все едно че се обаждаше от кабинета в болницата – съвсем служебно. По този начин Мариана я успокои още преди да си е отворила устата.

– Детето ли?

– Да, мамо. Може ли да ти я докарам?

– Идвай.

Опакова малката за две минути. Преметна дамската чанта през рамо и изнесе служебния куфар на площадката пред входната врата на апартамента. Вдигна внимателно отпуснатото телце на Сийчето, превъртя ключа и заслиза бързо по стълбите.

4,25

Васко се пресегна и изключи алармата на електронния будилник. Гери усети, че нещо леко я подпира откъм дупето, и още повече се притисна към него. Той я целуна зад ухото, после намери с устни сатенената трапчинка в основата на врата ѝ, което я накара да потръпне.

– Едно куики, обич?

– Нека го оставим за довечера в Лондон, мили. Едва отварям очи.

Васко не настоя. Малката беше зодия Скорпион и го даряваше с пламенна любов, но не харесваше да я насилва. Гери му завърти главата на някакъв рожден ден преди година. Тогава все още беше студентка редовно. Миньонче с ослепителна усмивка, с очи цвят лешник, чудесни пропорции и фина кадифена кожа. Държеше се естествено, дори малко по-зряло от двадесетте си години. Скоро започна да харесва неговата професия и в крайна сметка поиска да лети и да продължи в Софийския университет задочно.

Васко подготви Гери за приемните тестове и на поредното интервю за набиране на нови стюардеси тя се справи без проблеми. По време на обучението ѝ успяха да направят три полета заедно. А откакто я пуснаха да лети самостоятелно преди месец, двамата бяха неразделни – доколкото позволяваше планирането. Васко беше старши стюард, но днес щеше да работи като

редови и се надяваше Валя Недкова да ги разпредели заедно в задната кухня.

Гери се обърна към него, прегърна го и след дълга целувка стана първа, а той пъхна ръце под глава и се разкърши в леглото. Дълго време не се бе чувствал така щастлив и доволен. Малката беше истинска вълшебница! Никоя от предните мадами не успя да го освободи от демоните. Освен че му пасна като любима, стара и удобна дреха, тя отвръщаше на неговото обгрижване и ласки по свой, много особен начин. Скриваше се в ръцете му като невръстно игриво коте и не се уморяваше да бъде галена, прегръщана и мачкана с часове.

Васко остана сам преди три години. Един ден се прибра от чартъра и намери гардероба изпразнен. Банковата сметка – също. Зачака. Нямаше нужда да търси жена си, щом бе взела всичките им спестявания. След седмица получи есемес от тъщата, че Севда е пристигнала благополучно в Пърт. По-нататък щяла да му прати документите за развод.

Това никак не изненада Васко. Жена му бе обсебена от идеята да емигрира в Австралия. Спомни си, че още предната година Севда настояваше да знае паролата за достъп до сайта на компанията за издаване на служебни билети. Искала да го изненада… Почти успя. Колко наивно и глупаво постъпи, като я даде! Вече бе сигурен, че сред причините Севда да се омъжи за него са били и евтините билети… Австралия и Нова Зеландия са от най-скъпите дестинации на света.

Сватба вдигнаха, защото тя забременя. Васко я обичаше и искаше да има дете от нея. По онова време Севда беше изгряваща попзвезда с плътен кадифен глас. Следваше в Консерваторията и нощем пееше кавъри в няколко пиано-бара в центъра на София. Умората, бодърстването и претоварената програма на Севда се оказаха фатални за бременността. Тя не успя да задържи бебето, но преодоля шока сравнително леко и се хвърли с пресни сили да гради музикална кариера. А Васко преживя загубата много тежко – нали се ожени с настройката да става баща! Севда започна да смърка – ами как да пее по цяла нощ, а после и на лекции да ходи! Той спря да я следва по заведенията

и намери утеха в редовното пиене. Връзката им лека-полека взе да изтънява.

Двамата много се изненадаха, когато на Севда ѝ закъсня само няколко месеца след аборта. Тя изчака седмица за всеки случай и ужасена потвърди, че пак е бременна. Васко обратно – ликуваше. Как само искаше това дете! Беше готов на всичко, дори да ходят заедно на курса за бременни…

После тя изчезна. Васко опита да я разбере, но му беше безкрайно мъчно за бъдещия син (той бе убеден, че ще има син). Едва успя да попритъпи тъгата, когато бившата тъща се обади за документите и шепнешком му съобщи, че детето е момче и е здраво и жизнено. На другия край на света!

Севда не желаеше малкият да има нищо общо с българските си корени и Васко се разкъсваше от мъка и угризения, че няма как да се грижи за сина си. Често сядаше на пейка до новопостроения детски кът зад блока и се радваше на малчуганите така, както би се радвал на своя непознат син. Мечтаеше да го срещне някъде… Пишеше му отново и отново писма в главата си. Копнееше за видео, за снимка поне. Знаеше, че майката на Севда го харесва и тайно му съчувства. Затова непрекъснато я ухажваше за новини. Но тя не смееше да споделя с него – Севда я бе заплашила, че ще я лиши от малкото, което получава като информация за внука, ако се чува с Васко.

Толкова се бе вдълбил в мислите си, че едва не пропусна тихото подсвирване от банята. Бързо се вдигна от леглото и изтича бос до открехнатата врата.

– Мили, подай ми нова хавлия, моля те!

4,30

Рубен спря будилника на айфона. Момчето до него спеше дълбоко като невинно бебе и дори не помръдна, когато той се изхлузи от леглото. Рубен не можеше да откъсне очи от атлетичното тяло на Макс. Особено го възбуждаше венецът от йероглифи малко над десния лакът, показващ се изпод края на чаршафа.

Хич не му се тръгваше и започна да се облича в спалнята, за да може да воайорства още няколко минути. Даже изпита лека ревност. Макс не пропускаше ден във фитнеса и днес други щяха да наблюдават със завист перфектните плочки на брюнета. Рубен погледна часовника. Имаше време за кафе, но се отказа. Трябваше да изкара Макс от главата си и реши да отиде десетина минути по-рано в офиса, да помисли на спокойствие как да се справи с тоя Крис. Кристиян Манов. Колкото и да се стараеше да изглежда като обикновен мъж, знаеше, че Крис от първия миг на първата им среща надуши пристрастията му към своя пол. Даваше вид, че сексуалната ориентация на втория пилот не го интересува, но Рубен усещаше леката неприязън. Както у болшинството от българските си колеги.

Иначе в София му харесваше. Беше евтино. Храната – вкусна. Приятелите от Лювен му намериха доста „горещи точки“, преди да тръгне за България през октомври. Сполучи и с квартирата.

За начинаещ пилот Рубен имаше повече от добро самочувствие. Първият му инструктор в аероклуба на малкото летище до Антверпен веднага каза, че става. Обучението и практическият изпит за CPL-а[5] минаха без никакви спънки. Снимката на щастливия Рубен се появи на таблото на успешно завършилите обучаеми в кафетерията още в понеделника след теста. Рубен реши да остане в клуба и да поработи като инструктор, но Пиер Хассел, проверяващият, го привика да пият по едно същата вечер и му разказа за R4U – немска компания, където можеше да изкара курс за „Еърбъс“ на добра цена. Но не цената бе най-важното. Според Пиер хората, които държаха тази малка компания, базирана в Шьонефелд – старото соцлетище на Берлин, имали сериозни връзки в лоукост компаниите в източната част на континента и при добро справяне гарантирали работа след курса. Така в края на миналата година Рубен „кацна“ в София. А с Макс се запознаха преди няколко дни в клуб „ID“. Там Рубен беше сред свои…

---

[5] CPL, Commercial Pilot Licence (англ.) – професионално свидетелство за управление на самолет.

Сложи новите си златни нашивки и ги намести пред огледалото. Тръкна за късмет три пъти с показалец и среден пръст лявата, прати една въздушна целувка на непробудно спящия Макс и излезе от спалнята. Докато си връзваше връзките на обувките в антрето, айфонът избръмча. Нямаше какво да го гледа. Кой друг би му писал в този безбожен час, освен шофьора на таксито?

4,44

Кристиян Манов (Маната) лежеше по гръб, без да мърда. Току-що провери часà. Беше се събудил няколко минути преди да звънне алармата. Както обикновено биологичният часовник работеше безпогрешно. Съзнанието му бързо се избистри и той внимателно стана и излезе от спалнята. Още от вечерта приготви акуратно униформата в хола, за да не събуди жена си. Обуваше панталона, когато чу предателското пиукане на алармата.

Мамка му! Забравих телефона на тоалетката.

След секунди Маринела се появи на вратата. Тъмнорусата ѝ коса падаше разпиляно над лявото рамо. Едната презрамка на копринената нощница се бе смъкнала до лакътя. Полупритворените и все още спящи сиво-зелени очи го затърсиха малко неориентирано на слабата светлина в стаята. Дори в този си вид Маринела излъчваше непобедима, непреодолима, неотразима женственост. Тя се подпря на рамката на вратата, при което бедрото ѝ опъна нощницата, и му подаде телефона. Кристиян отдавна се бе отказал да се бори с нейната магия. Усети как желанието се пробужда в него, но реши да не я разсънва с ласки. Взе припукващия апарат, изключи алармата, целуна я нежно по върха на носа и я отпрати обратно в спалнята.

Лоша работа. Зле му тръгва денят! Ама к'во да прави!? Кристиян отдавна прехвърли петдесетте и беше наясно с последствията от този не чак толкова незначителен факт. Поне успя да се наспи. С Маринела хапнаха леко снощи, придрямаха пред телевизора и си легнаха рано.

Преди да излезе, Кристиян извади смартфона, прегледа прогнозата за София, Рим и Лондон и отвори сателитната

снимка на Европа. Един поглед беше достатъчен – очертаваше се скучен и дълъг работен ден. Първото – желано, второто – не особено. Няма как. Работа! Кристиян прегледа последния вариант на онлайн графика с надеждата, че онзи белгиец Рубен е измислил основателна причина да се смени. Уви. С него щеше да лети. Кристиян нямаше нищо против хората с различна сексуална ориентация, но Рубен му беше неприятен – един такъв лъскав, висок, брюнет хубавец, почти да го минеш за левент с нормална резба, но хлъзгав; летенето определено му се удаваше, но пък хитруваше на дребно. Въобще не му беше комфортно да лети с този колега. Но няма как – работа.

Кристиян се изправи на входната врата и прехвърли наум вечния списък – бревет[6], паспорт, служебна карта, портфейл, кредитни карти, очила, ключове, телефон. Всичко останало беше без значение. Можеше да бъде купено или липсата му, макар и създаваща дискомфорт, нямаше да попречи да изпълнява служебните си задължения. Никога не потупваше по джобовете, защото от години тези толкова важни вещи живееха в служебната му чанта или на полицата в антрето.

Но спирането на вратата бе ритуал. Не го пропускаше, откакто се помни.

LZ-GOC[7], еърбъсът, с който Кристиян и останалите от неговия екипаж щяха да изпълнят полетите до Рим и по-късно през деня до Лондон, кацна в 1,30 от Палма де Майорка. Малко преди колегите да се отправят на заслужена почивка, на борда се качи Марин, шеф на нощната смяна. Втория пилот го нямаше в кабината, а командирът беше някакъв чужденец – италианец или грък, с ужасяващ акцент. Марин много-много не отбра от

[6] Бревет – свидетелство за управление на самолет.

[7] LZ-GOC – регистрацията на самолета.